

POSTANOWIENIE

12 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 12 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M. Z.
z udziałem J. Z.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej J. Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z 3 lipca 2024 r., II Ca 1281/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik J.Z. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 3 lipca 2024 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak wskazano powyżej, skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi, oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje jednak o jej oczywistej zasadności. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych w niej przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Ponadto należy podkreślić, że samo naruszenie przepisów postępowania nie jest wystarczającą podstawą skargi kasacyjnej. Artykuł 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. określa jako podstawę skargi takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej na tej podstawie wymaga wykazania przez skarżącego, że to właśnie następstwa stwierdzonych, tzn. podnoszonych wadliwości ukształtowały treść zaskarżonego orzeczenia (wyrok SN z 11 maja 2017 r., II CSK 514/16). Tymczasem w niniejszej sprawie nie miało miejsca, a w każdym razie nie zostało wykazane.

Wobec tego, że skarżący kwestionuje ocenę materiału dowodowego trzeba przypomnieć, iż stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[a.ł.]